

Informacje dla autorów publikujących w Wydawnictwie Uczelnianym WSG

Zeszyty Naukowe WSG – seria: „Edukacja-Rodzina-Społeczeństwo”

1. Wskazówki techniczne dot. publikowanych tekstów

Należy przestrzegać następujących zasad:

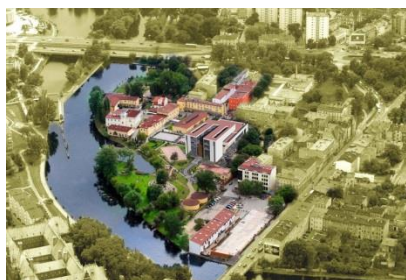
- w lewym górnym rogu należy podać imię, nazwisko, nawet reprezentowanej instytucji,
- tytuł należy przetłumaczyć na język angielski,
- tekst powinien liczyć od 10 do 20 stron A4 lub max 40 000 znaków ze spacjami,
- tytuł artykułu: drukowane,
- tytuły podrozdziałów: pogrubione,
- przed i po każdym tytule 1 wiersz przerwy,
- po tytułach (pracy, rozdziałów, podrozdziałów, tabel, ilustracji) nie stawiamy kropek,
- odstępy między wierszami: 1,5,
- nowy akapit – wcięcie 4 litery,
- czcionka – Times New Roman 12
- marginesy: lewy 2,5 cm, prawy 2,5 cm, górny i dolny 2,5 cm,
- nie formatujemy tekstu, nie numerujemy stron, nie przenosimy spójników, zaimków i przyimków do następnej linijki,
- Do tekstu dołączamy:
 - Słowa kluczowe- w j. polskim i j. angielskim – maksymalnie 5 słów,
 - Streszczenie- w j. polskim i j. angielskim – maksymalnie 600 znaków,
 - Informację o autorze – 3-4 zdania (po bibliografii),
- Tekst powinien zawierać:

- wprowadzenie - we wprowadzeniu należy wyjaśnić powody podjęcia opisywanej w dalszej części artykułu problematyki, postawić hipotezę i określić cel pracy,
- podrozdziały,
- podsumowanie (konkluzje, wnioski, zakończenie),
- bibliografię zamieszczoną na końcu w porządku alfabetycznym.

2. Materiały uzupełniające tekst główny

a) Ilustracje (fotografie, rysunki techniczne, wykresy, schematy, mapy i plany):

- ilustracje należy umieszczać w tekście najbliżej miejsca, do którego się odnoszą,
- ilustracja powinna mieć tytuł (pod ilustracją),
- ilustracje mają swoją numerację w całej pracy od 1 do n niezależnie od rozdziałów,
- pod każdą ilustracją należy umieścić informacje o źródle, z którego pochodzi, np. Źródło: fotografia własna autora.

Fot. 1. Kampus WSG

Źródło: fotografia własna.

Gdy twórcą fotografii (lub innej ilustracji) nie jest autor publikacji, to należy uzyskać pisemną zgodę na opublikowanie jej w planowanym wydawnictwie.

b) Tabele (tabele):

- tabele należy umieszczać w tekście najbliżej miejsca, gdzie jest o nich wzmianka,
- tabela powinna mieć tytuł (nad tabelą),
- tabele mają swoją numerację w całej pracy od 1 do n niezależnie od rozdziałów,
- każda kolumna i wiersz tabeli powinny mieć nagłówki,

- pod każdą tabelą należy umieścić informację o źródle, z którego pochodzi jej treść, np. Źródło: Rocznik statystyczny 2008, s. 213; Źródło: obliczenia własne autora (gdy wszystkie tabele pochodzą od autora pracy i wynika to wyraźnie z jego tekstu, ten element można pominąć, np. w przypadku analizy wyników badań własnych w pracach dyplomowych).

Tab. 16. Czas w ciągu tygodnia poświęcony na korzystanie z Internetu

Ilość godzin poświęconych tygodniowo na korzystanie z Internetu	N	%
do 5 godz.	192	40,4%
6-10 godz.	110	23,2%
21-30 godz.	53	11,2%
11-20 godz.	51	10,7%
≤ 41 godz.	39	8,2%
31-40 godz.	30	6,3%
Razem	475	100%

Źródła: obliczenia własne.

3. Przypisy

Przypisy to objaśnienia, komentarze lub uwagi dodane do tekstu dzieła, umieszczone u dołu strony. Są one niezbędnym elementem każdej pracy naukowej, świadczą m. in. o znajomości literatury dotyczącej omawianego tematu, o erudycji autora i są wskaźnikiem opanowania warsztatu naukowego. Ze względu na treść i charakter przypisy dzielą się na:

- a) **rzeczowe** – wyjaśniające i komentujące fragmenty tekstu głównego. Dzielą się na:
 - polemiczne,
 - dygresyjne,
 - odsyłające ;
- b) **słownikowe** – podające znaczenie terminów obcojęzycznych, polskich itd.;
- c) **bibliograficzne** – notki zawierające opisy bibliograficzne cytowanych dzieł. To wymienione w ustalonej kolejności cechy dokumentu (książki, artykułu w czasopiśmie, strony WWW itd.) wyraźnie go charakteryzujące i odróżniające od innych dokumentów.

Przypisy bibliograficzne

(opisy bibliograficzne cytowanych dzieł)

a) Książka

MAJCHRZAK J., MENDEL T., *Metodyka pisania prac magisterskich i dyplomowych*, Wyd. 3, Poznań, Wydawnictwo Akademii Ekonomicznej, 1999.

b) Książka pod redakcją (praca zbiorowa)

WYRZYKOWSKI J. (red.), *Studia nad czasem wolnym mieszkańców dużych miast Polski i jego wykorzystaniem na rekreację ruchową i turystykę*, Wrocław, Wydawnictwo AWF, 2000.

c) Rozdział (artykuł) w pracy zbiorowej

MAJ B., *Społeczne uwarunkowania wychowania do rekreacji ruchowej dzieci i młodzieży* [W:] Wyrzykowski J. (red.), *Studia nad czasem wolnym mieszkańców dużych miast Polski i jego wykorzystaniem na rekreację ruchową i turystykę*, Wrocław, Wydawnictwo AWF, 2000, s. 191-196.

d) Artykuł w czasopiśmie

HENSLER M., *Mniejsza Polska*, „Polityka”, 2012, nr 35, s. 20-23.

e) Ustawa, zarządzenie itp.

Ustawa z dnia 25 czerwca 1999 r. o Polskiej Organizacji Turystycznej, Dz. U. z 1999 r. Nr 62, poz. 689; nowelizacje: z 2000 r. Nr 22, poz. 273; z 2001 r. Nr 22, poz. 249; z 2006 r. Nr 170, poz. 1217 i Nr 249, poz. 1832; z 2008 r. Nr 227, poz. 1505.

f) Mapa, plan

Poznań. Plan miasta, 1:25,000, Warszawa, Polskie Przedsiębiorstwo Wydawnictw Kartograficznych im. E. Romera, 1999, 940 mm x 860 mm.

g) Książka w internecie

Szkoły wyższe i ich finanse w 2013 roku, [online], Warszawa, GUS Departament Badań Społecznych i Warunków Życia, 2014, <http://stat.gov.pl/obszary-tematyczne/edukacja/edukacja/szkoły-wyższe-i-ich-finance-w-2013-r-,2,10.html>, [dostęp: 8.02.2016].

h) Artykuł w czasopiśmie w internecie

HENSLER M., *Mniejsza Polska*, „Polityka”, [online], 2012, nr 35, s. 20-23, <http://archiwum.polityka.pl/art/mniejsza-polska,435575.html>, [dostęp: 8.02.2016].

i) Dokument samoistny w internecie

RYNKIEWICZ R. *Netykieta* [online], 2003-05-13, aktualizowany 2006-06-05, <http://www.netykieta.dlawas.net/>, [dostęp: 8.02.2016].

Skróty w przypisach bibliograficznych

- a) Jeżeli autor pracy powołuje się na dokument wymieniony w przypisie bezpośrednio poprzedzającym, to wówczas stosuje się określenie: „Tamże” (łac. ibidem skrót ibid., ib.) i numer strony. Gdy przypis dotyczy tej samej strony, co poprzedni, pisze się tylko „Tamże”.

PRZYKŁAD:

¹ Kowalczyk A., *Walory turystyczne Pomorza, Bydgoszcz, Wydawnictwo Uniwersytetu Kazimierza Wielkiego, 2007.*

² Tamże, s. 35.

³ Tamże.

- b) Jeżeli autor pracy powołuje się na dokument wymieniony w jednym z przypisów wcześniejszych i nie jest to jedyny wykorzystywany dokument autora cytowanego w pracy, to gdy po raz kolejny powołujemy się na to samo dzieło, wtedy powtarzamy nazwisko i imię (ewentualnie inicjał) autora cytowanego, tytuł lub początek tytułu oraz numer odpowiedniej strony.

PRZYKŁAD:

1 Sztumski J., *Wstęp do metod i technik badań społecznych, Wyd. 5 zm. i uzupełn., Katowice, „Śląsk”, 1999.*

2 Zaczyński W.P., *Poradnik autora prac seminaryjnych, dyplomowych i magisterskich, Warszawa, Wydawnictwo „Żak”.*

3 Sztumski J., *Wstęp do metod..., s. 72.*

- c) Jeśli autor pracy powołuje się na dokument wymieniony w jednym z przypisów wcześniejszych i jest to jedyny wykorzystywany dokument autora cytowanego w pracy, wówczas piszemy nazwisko i imię (ewentualnie inicjał) autora cytowanego, następnie skrót: dz. cyt. (dzieło cytowane) lub wyd. cyt. (wydanie cytowane), lub op. cit. (opus citatum), lub j.w. (jak wyżej), lub u. s. (ut supro).

PRZYKŁAD

- 1 Maik W., *Podstawy teoretyczno-metodologiczne studiów geograficzno-miejskich*, Bydgoszcz, Wydawnictwo Uczelniane WSG w Bydgoszczy, 2012.
- 2 Oliver P., *Jak pisać prace uniwersyteckie*, Kraków, Wydawnictwo Literackie, 1999.
- 3 Maik W., dz. cyt., s. 42.

d) Jeśli cytujemy kolejne dzieło tego samego autora, co w przypisie poprzedzającym, wówczas stosujemy skróty: dla autora „Tenże” (łac. Idem), dla autorki „Taż” (łac. Eadem), dla autorów lub autorek „Tychże”

PRZYKŁAD

- 1 Siwiński W., *Współczesne problemy turystyki i rekreacji w badaniach empirycznych nauk społecznych*, Warszawa, ALMAMER Wyższa Szkoła Ekonomiczna, 2007.
- 2 Tenże, *Wprowadzenie do teorii czasu wolnego i rekreacji ruchowej*, Poznań, „Ławica”, 1996.

e) Jeśli cytujemy dzieło cytowane przez innego autora, to należy podać opis bibliograficzny dzieła, z którego zaczerpnięto cytaty, wstawić skrót „cyt. za” (lub łac.: cit. per), następnie podać opis bibliograficzny dzieła, za którego pośrednictwem cytujemy.

PRZYKŁAD

¹ Kamiński A., *Czas wolny i jego problematyka społeczno wychowawcza*, Wrocław, Zakł. Nar. im. Ossolińskich, 1965, s. 127, cyt. za: Pięta J., *Pedagogika czasu wolnego*, Warszawa, ALMAMER Wyższa Szkoła Ekonomiczna, 2008, s. 49.

4. Metody łączenia przypisów bibliograficznych i bibliografii załącznikowej

a) Zasady sporządzania przypisów i bibliografii załącznikowej w obszarze nauk humanistycznych i społecznych

Numery w tekście w indeksie górnym, czyli powołania odsyłają do przypisów ponumerowanych w kolejności ich wystąpienia w tekście. Wielokrotne powołania, które odnoszą się do tego samego zasobu informacji należy podawać pod odrębnymi numerami przypisów. Przypis może zawierać więcej niż jedno źródło. Zaleca się podawać przypisy w

kolejności numerycznej. Przypisy umieszczamy u dołu strony.

PRZYKŁAD

FRAGMENT TEKSTU Z POWOŁANIAMI

Przed przystąpieniem do badań należy określić ich cel. Wymaga to uświadomienia sobie, po co podejmujemy badania. Tadeusz Pilch¹ uważa, że celem badań jest poznanie umożliwiającej działanie skuteczne.

W koncepcyjnej fazie badań student musi również sformułować problemy badawcze. Według Janusza Sztumskiego „problemem badawczym nazywamy to, co jest przedmiotem wysiłków badawczych, czyli po prostu to, co orientuje nasze przedsięwzięcia poznawcze”². Natomiast zdaniem T. Pilcha „problem badawczy to pytanie o naturę badanego zjawiska, o istotę związków między zdarzeniami lub istotami i cechami procesów, cechami zjawiska, to mówiąc inaczej uświadomienie sobie trudności z wyjaśnieniem i zrozumieniem określonego fragmentu rzeczywistości, to mówiąc jeszcze inaczej deklaracja o naszej niewiedzy zawarta w gramatycznej formie pytania”³. Nieco krócej definiuje to zagadnienie Mieczysław Łobocki, który mówi, że „problemy badawcze to pytania, na które szukamy odpowiedzi na drodze badań naukowych”⁴.

PRZYKŁAD (przypisy u dołu strony)

¹ Pilch T., Bauman T., *Zasady badań pedagogicznych. Strategie ilościowe i jakościowe*, Wyd. 2 popr. i rozszerz., Warszawa, Wydawnictwo Akademickie „Żak”, 1998, s. 35.

² Sztumski J., *Wstęp do metod i technik badań społecznych*, Wyd. 5 zm. i uzup., Katowice, „Śląsk” Wydawnictwo Naukowe, 1999, s. 41.

³ Pilch T., Bauman T., dz. cyt., s. 43.

⁴ Łobocki M., *Wprowadzenie do metodologii badań pedagogicznych*, Kraków, Oficyna Wydawnicza „Impuls”, 2003, s. 110.

WYKAZ PRZYPISÓW = BIBLIOGRAFIA ZAŁĄCZNIKOWA (na końcu pracy, układ alfabetyczny, pozycje nienumerowane)

Łobocki M., *Wprowadzenie do metodologii badań pedagogicznych*, Kraków, Oficyna Wydawnicza „Impuls”, 2003.

Pilch T., Bauman T., *Zasady badań pedagogicznych. Strategie ilościowe i jakościowe*, Wyd. 2 popr. i rozszerz., Warszawa, Wydawnictwo Akademickie „Żak”, 1998.

Sztumski J., *Wstęp do metod i technik badań społecznych*, Wyd. 5 zm. i uzup., Katowice, „Śląsk” Wydawnictwo Naukowe, 1999.

b) Zasady sporządzania przypisów i bibliografii załącznikowej w obszarze nauk technicznych oraz nauk medycznych, nauk o zdrowiu i kulturze fizycznej

Numery umieszczone w tekście w nawiasach (okrągłych, kwadratowych), czyli powołania odnoszą się do zasobów informacji w kolejności ich cytowania po raz pierwszy.

Następne powołania na dany zasób informacji otrzymują ten sam numer co pierwsze. Jeżeli powoływane są poszczególne części dokumentu, można podawać numery stronicy po numerach pozycji. Przypisy są ułożone w ponumerowanym wykazie według kolejności cytowania.

PRZYKŁAD

FRAGMENT TEKSTU Z POWOŁANIAMI

Przed przystąpieniem do badań należy określić ich cel. Wymaga to uświadomienia sobie, po co podejmujemy badania. Tadeusz Pilch [1] uważa, że celem badań jest poznanie umożliwiające działanie skuteczne.

W koncepcyjnej fazie badań student musi również sformułować problemy badawcze. Według Janusza Sztumskiego „problemem badawczym nazywamy to, co jest przedmiotem wysiłków badawczych, czyli po prostu to, co orientuje nasze przedsięwzięcia poznawcze” [2, s. 41]. Natomiast zdaniem T. Pilcha „problem badawczy to pytanie o naturę badanego zjawiska, o istotę związków między zdarzeniami lub istotami i cechami procesów, cechami zjawiska, to mówiąc inaczej uświadomienie sobie trudności z wyjaśnieniem i zrozumieniem określonego fragmentu rzeczywistości, to mówiąc jeszcze inaczej deklaracja o naszej niewiedzy zawarta w dramaturgicznej formie pytania” [1, s. 43]. Nieco krócej definiuje to zagadnienie Mieczysław